

Tóth Vilmos szabómester

1921 - 2006

Endrődön született 1921. augusztus 7-én a Sugár úti házukban, Tóth Károly kovács mester, és Szujó Katalin első gyermekeként. Apját jónevű kovács mesterként jól ismerte a falu, anyja ügyes kezű varrónő lévén, az egész környéken jó hírben levő kézimunkásként „csipkés” ragadvány néven volt ismert.

Vilmos fiú az elemi iskola 6 osztályát elvégezve „szolgálni” kezdett. Elszegődött módos gazdákhöz, hogy „kiscselédként” mint „kanász” segítse az időközben három gyerekkel élő családját. A paraszti munka nem az ő világa volt. A gazdasági - paraszti munkát hamarosan otthagyva az utcájukban lakó szabómesterhez állt be „inas”-nak. Mesterségét alaposan megtanulta, majd Budapesten próbálta azt kamatoztatni.

Közbejött a II. világháború, katonának hívták be. Mezőhegyesen, a lovasságnál szolgált. Rövidesen kikerült a frontra. A harcok során megsebesült, így került orosz hadifogságba. A szibériai gulágtábor az egészségét és a kedélyét aláásta, pedig jó szolgálatot tett a tábor vezetőinek. Három és fél év után szabadult a „pokolból”. Nehezen illeszkedett vissza az itthoni életbe. Szerencséjére megismerkedett, „összejött” Kondor Terikével, aki felesége lett nem sokára. Házasságukból egy kislány született, Zsuzsika.

Abban az időben alakult meg Endrődön a szabók szövetkezete, ahol munkát talált, és rövidesen felfigyeltek jó munkájára. Mint kiváló dolgozó az országos versenyeken díjakat nyert, és jó hírű, jó kezű szabóként dolgozott élete végéig.

Életre szóló élmény volt számára, hogy 51 éves korában munkahelyének vezetői bizalmát élvezve ő volt a két szabó mester közül az egyik, aki félévig Japánba mehetett tanulmányútra.

44 év 76 napos szolgálati idő után nyugdíjba ment, de mint nyugdíjas szabóra szinte haláláig számíthattak a régi kuncsaftok.

Lendülete megtört szeretett felesége betegeskedése, majd halála miatt. 42 év i példás családi életének végeszakadt. Leánya is vidékre ment férjhez, aki igen gyakran látogatott haza az immár felcseperedett unokával és férjével, így próbáltak „apunak” segíteni.

Élete során szülőházát államosították, így a közvetlen szomszéd épületét sikerült megvásárolnia, amit felújított, és az udvart is „kézbe vette”. Szép kis házi kertet alakított ki, gyümölcsöst és lugast telepített, amit nagy gonddal ápolt, virágjait büszkén mutatta a hozzá látogatóknak.

Egész életében mozgékony, tevékeny ember volt, aki szakmáját szerette és értette, közel 70 éven át varrt.

Az utóbbi időkben a szomszédságában lévő nyugdíjasház látogatója lett, szívesen beszélgetett, az ebédjét is onnan biztosította.

Váratlanul érte halálhíre a sok ismerőst, barátot, rokont és a nyugdíjas ház lakóit.

Január 21-i temetése előtt a nyugdíjasház kápolnájában kegyeleti emlékezést tartottak a volt ismerősei.

A Szarvasvégi temetőben felesége mellett alussza örök álmát, a temetés során elhelyezett sok-sok virágkoszorú alatt mint becsületes, jó endrődi munkásember.

Nyugodjon békében, béke poraira.

Márton Gábor által írt emlékezés adatait a nagypáról a kedves unoka mondta el.